

A Pécsi Ítéltábla a dr. Pesthy Mária pártfogó ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve** címe I. rendű és a dr. Fekete Szilvia pártfogó ügyvéd (fél címe 1) által képviselt **II.rendű felperes neve** címe II. rendű felpereseknek - a személyesen eljáró **I.rendű alperes neve** címe I. rendű és a dr. Göttinger István jogtanácsos által képviselt **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2012. október 29. napján kelt 11.P.20.837/2012/6. számú ítélete ellen a felperes és a II. rendű alperes 7., 9. és 12. sorszámú fellebbezése folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg a II. alperesnek 15 nap alatt személyenként 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az I. rendű felperes pártfogó ügyvédjének a díját az I. rendű felperes, a II. rendű felperes pártfogó ügyvédjének díját a II. rendű felperes köteles viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint a felperesekkel szemben a **R** Zrt. kezdeményezett végrehajtási eljárást, amelyet az I. rendű alperes, mint önálló bírósági végrehajtó foganatosított. Ennek során a felperesek végrehajtás alá vont ingatlanának árverésére vonatkozó hirdetményeket a hirdetőtáblán való kifüggesztés végett megküldte a II. rendű alperes polgármesteri hivatalának. A II. rendű alperes polgármesteri hivatala a hirdetőtáblán történt kifüggesztés mellett az árverési hirdetményeket a II. rendű alperes internetes honlapján is közzétette a hirdetőtáblán történt kifüggesztés időtartamában.

A felperesek keresetükben egyenként 18.464.652 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérték kötelezni az alpereseket egyetemlegesen. Az I. rendű alperes kártérítési felelősségét arra alapozták, hogy az ingatlan árverési hirdetményben

feltüntette a személyes adataikat, a végrehajtás kérőt és a követelés összegét, a II. rendű alperes kártérítési felelősségének alapjaként pedig azt jelölték meg, hogy hozzájárulásuk nélkül tette közzé az interneten ugyanezeket az adatokat. Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek személyenként 200.000 forint nem vagyoni kártérítést. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és a felpereseket a II. rendű alperes javára személyenként 50.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Ítéletét az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésére, II. cikk első mondatára, VI. cikk (1) bekezdésére, a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75.§ (1) bekezdésére, 76.§-ára, az információs önrendelkezési jogról és az információs szabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény 3.§ (2) bekezdésére, 4.§ (1) és (2) bekezdésére, 5.§ (1) bekezdésére, 6.§ (1) bekezdésére, a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 142.§-ára, 143.§ (1) és (2) bekezdésére, 145.§ (1) bekezdésére, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 80.§ (1), (2) és (4) bekezdésére, a Ptk.84.§ (1) bekezdésének e) pontjára, 339.§ (1) bekezdésére és a Pp.206.§-ának (1) és (3) bekezdésére alapította. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a II. rendű alperes jogszabályi felhatalmazás hiányában, a felperesek hozzájárulása nélkül tette nyilvánosan hozzáférhetővé a felperesek személyes adatait az interneten, ezzel megsértve a felperesek személyes adatok védelméhez kapcsolódó személyiségi jogát, amely megalapozza a Ptk.84.§ (1) bekezdés e) pontjának megfelelően a nem vagyoni kártérítési felelősségét. A nem vagyoni kárpótlás összegének a meghatározásakor figyelemmel volt arra, hogy az internetes hozzáférhetőségek elterjedése miatt igen széles körben váltak és válhattak ismertté a felperesek adatai, de arra is, hogy egyebekben az árverési hirdetményeket ki kellett tűzni nyilvános helyeken, azaz a bíróság, a II. rendű alperes, valamint az ingatlanügyi hatóság hirdetőtábláján is.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperesek és a II. rendű alperes nyújtottak be fellebbezést.

A felperesek fellebbezése az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására és a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetük maradéktalan teljesítésére irányult. Indokolatlannak találták a hirdetőtáblákon, illetve az interneten megvalósuló nyilvánosság összevetését, mert álláspontjuk szerint a hirdetőtáblákon megjelenő információkat csak azok követik figyelemmel, akik munkájának részét képezi ez a tevékenység és kisebb hányadban azok, akik vásárlási szándékkal keresik fel ezeket a helyeket, míg az interneten néhány perc alatt bármi megosztható több száz vagy több ezer emberrel is. Ennek figyelembevételével kifogásolták a jogsérelmük csekély minősítését. Álláspontjuk szerint követelésük mértékének indokoltságát megalapozza az a körülmény, hogy a keresetükben meghatározott összeg szerepelt a közzétett árverési hirdetményekben a nevük mellett, tehát ezzel az összeggel összefüggésben történt meg a jogsértés, és ezzel a jogsértéssel okozott „megaláztatást” az elsőfokú bíróság által meghatározott pénzüsszeggel nem lehet jóvátenni. Hivatkoztak arra, hogy a jogsértés szélesebb családi körüket is érinti,

mivel a szüleik, nagyszüleik, testvéreik is sérültek, sérülhetnek lelkiileg a jogsértés következményeképpen, holott ők mind tiszteletnek örvendő emberek, valamint az eset a gyermekük megítélését is károsan befolyásolhatja. Véleményük szerint az elsőfokú bíróság által meghatározott kártérítési összeg „nevetségesen alacsony és nem okozna érdemleges odafigyelést a II. rendű alperes több milliárdos éves költségvetése miatt”. Vitatták perköltség fizetési kötelezettségük megalapozottságát is hivatkozva arra, hogy a II. rendű alperes jogsértése beigazolódott.

A II. rendű alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására és a vele szemben előterjesztett kereset teljes körű elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy a hivatalához megküldött hirdetmény interneten való közzététele megfelel az országos gyakorlatnak, amelynek indoka a nagyobb nyilvánosság biztosításával a magasabb vételár kialakulásának lehetősége, amely leginkább az ügyfél érdekét szolgálja. Hivatkozott arra is, hogy az ilyen típusú közlemények látogatói ugyanúgy értesülhetnek a nyilvánosság előtt nagy ügyfélforgalmat bonyolító ügyfélszolgálati térben kifüggesztett hirdetményből, mint az internet segítségével.

A fellebbezések alaptalanok.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése alapjául szolgáló tényeket helyesen állapította meg és azokból helyes jogi következtetéseket vont le. Az elsőfokú ítéletben írt jogi indokokat kiegészíti a másodfokú bíróság az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény 23.§ (1) bekezdésében foglalt jogszabályi rendelkezéssel. Eszerint az adatkezelő az érintett adatainak jogellenes kezelésével vagy az adatbiztonság követelményeinek megszegésével a másnak okozott kárt köteles megtéríteni. Az érintettel szemben az adatkezelő felel az adatfeldolgozó által okozott kártért is. Az adatkezelő mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a kárt az adatkezelés körén kívül eső elháríthatatlan ok idézte elő. Az így kiegészített jogi következtetésekhez képest is helyes érdemi döntést hozott az elsőfokú bíróság, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra utal még a másodfokú bíróság.

A II. rendű alperes a fellebbezésében már nem vitatta, hogy a kereset tárgyává tett magatartásának jogszabályi alapja nem volt, azaz jogi felhatalmazás nélkül, a felperesek hozzájárulásának hiányában tette közzé az interneten a felperesek személyes adatait. Ezzel megvalósította a felperesek adatainak jogellenes kezelését. Ez a tény pedig önmagában megalapozza a 2011. évi CXII. törvény 23.§ (1) bekezdése alapján a kártérítési felelősségét. Ehhez képest súlytalan a kártérítési felelősségét megalapozó magatartásának célzata, illetve annak elterjedtsége. Ezért a másodfokú bíróság a II. rendű alperes fellebbezését nem találta teljesíthetőnek.

Nem találta teljesíthetőnek a felperesek fellebbezését sem. Kétségtelen, hogy a nem vagyoni károk vagyoni mércével mérhetetlenek, mert pénzbeli egyenértékük nincs. A pénzbeli kártérítésnek a nem vagyoni károknál az a funkciója, hogy az elszenvedett sérelem hozzávetőleges kiegyensúlyozásáról olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával gondoskodjon, ami az elszenvedett sérelemért kb. egyenértékű, másnemű előnyt nyújt. Ennek meghatározása során a bíróságok józanságának és mértéktartásának meghatározó szerepe kell legyen (34/1992. (VI.1.) AB határozat). A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása során a károsult személy körülményein a társadalomban elfoglalt helyzetén a káreseménynek a károsult személyével való összefüggésein kívül figyelemmel kell lenni a társadalom teherbíró képességére, az ár- és értékviszonyokra, a jövedelmeknek az alakulására is (BDT 2004.964). A bírói becslés korlátja a józan mértéktartás a hasonló tényállású ügyekben azonos időszakban történt káresetek kapcsán megítélt nem vagyoni kárpótlási összegek, a károsultak közötti indokolatlan különbségtétel elkerülése (BDT 2002.587). A nem vagyoni kárpótlás összegének igazodnia kell az országban kialakult gazdasági-pénzügyi realitásokhoz is és arányban kell állnia a nem vagyoni kártérítés ítélkezési gyakorlatában kialakult értékviszonyokkal. Általánosságban is leszögezhető, hogy a felperesek keresetében meghatározott követeléshez hasonló nagyságrendű igények és ítéleti marasztalások a legsúlyosabb személyi hátrányokat eredményező ügyekben sem fordulnak elő, olyan esetekben sem, amikor a károsult az emberi létezés emberhez méltó mindennapi megélésének legalapvetőbb fizikai, pszichikai, szellemi feltételeit veszíti el fiatal életkorban egész hátralévő életére kihatóan. Az ilyen rendkívül súlyos sorstragédiákhoz képest a felperesek személyi sérelme valóban csekélynek minősül.

A felperesek saját jogú nem vagyoni kártérítési igényének elbírálása során nem veheti figyelembe a bíróság a hozzátartozóikat érintő, közelebbről meg nem határozott és a lehetőség szintjén megfogalmazott elméleti sérelmeket.

A felperesek fellebbezésében megfogalmazott büntetési igénnyel kapcsolatban rögzíti a másodfokú bíróság, hogy nagyon ritkán, sajátos körülmények mellett a nem vagyoni kártérítés összegében büntetési cél is kifejezésre juthat (BDT 2002.692). A magánjogi kárfelelősség jóvátevő (reparációs) funkciója mellett azonban a jelenség káros jellegére figyelmeztető (szignalizációs), illetve a megtorló (represszív) funkció csak kivételesen érvényesülhet. Egyértelmű, hogy az elsőfokú bíróság által meghatározott marasztalási összegben ez a szempont kifejezésre jutott. A felperesek ugyanis a peres eljárás folyamán nem bizonyították, hogy a II. rendű alperes jogsértő magatartása következtében az életviszonyaik ténylegesen hátrányosan megváltoztak volna. A II. rendű felperes a személyes tényelőadása körében utalt ugyan arra, hogy egy szomszédja internetes árverésekről tett említést, illetve meglátása szerint gyermekével a kereset tárgyává tett eseményt követően más gyermekek már nem szívesen játszottak a játszótéren, de még ezeknek a tényállításoknak a bizonyítására sem került sor az elsőfokú eljárásban. Ugyanakkor ezek bizonyítása sem vezethetett volna magasabb kárpótlási összeg meghatározásához a felperesek által igényelt szankciós cél érvényesítése mellett,

mert a személyiségi jogban meghatározó, fent megadott alapvető szempontokra tekintettel a magánjogi kártérítési jog kivételes és másodlagos szempontjai nem kaphatnak akkora jelentőséget, ami a nem vagyoni kártérítési gyakorlat megengedhetetlen torzulásaihoz vezetne.

A felperesek keresete elenyésző mértékben lett csak sikeres, ezért az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte a perköltségről való rendelkezése során a Pp.81.§ (2) bekezdésének az alkalmazását. A felperesek pervesztességének mértékéhez képest rájuk nézve rendkívül méltányosan a jogszabály szerinti számítás 5%-ában határozta meg a II. rendű alperes jogi képviselőjével felmerült perköltség összegét, ezért annak mellőzésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

A fellebbezések sikertelenek voltak. A felperesek fellebbezésében vitássá tett követelés összegéhez képest a II. rendű alperes fellebbezésében vitássá tett követelés összege elhanyagolható mértékű, ezért a másodfokú eljárásban felmerült költségek viselésére a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján a felperesek kötelesek. A II. rendű alperes perbeli jogi képviselőjével felmerült másodfokú költséget a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) és (6) bekezdésének alkalmazásával határozta meg, figyelembe véve azt, hogy a II. rendű alperes jogi képviselője részéről a felperesek fellebbezésével összefüggésben az érdeemben nem indokolt, szóban előterjesztett fellebbezési ellenkérelmen kívül egyéb képviselői munka kifejtésére nem került sor. A felperesek személyes költségmentessége és a II. rendű alperes személyes illetékmentessége folytán a másodfokú eljárás állam által előlegezett illetékének az állam javára történő megfizetéséről rendelkezni nem kellett.

Pécs, 2013. május 23.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, dr. Vogyicska Petra s.k. bíró